

[Helga Pedersen.]

ning og sammenligner den med det, vi nu foreslår her i dag, så synes jeg, at vi har fået en bedre ordening med tiden.

Jeg kan heller ikke lade være med at mindes, hvorledes den afdøde formand for det nu afskaffede landsting, landsretssagfører Ingeborg Hansen, i sin tid kæmpede en hård kamp for at få en bedre lovgivning på dette område. Danske nævningedomstole — og det vil forsåvidt sige den danske befolkning — fulgte hende, og til trods for lovens strenge ord om straf på disse områder lykkedes det hende at opnå frifindelser i adskillige alvorlige sager. Det var i virkeligheden det, der gav anledning til det omfattende reformarbejde i 1930erne, som tidligere ærede talere har været inde på.

En tid så det ud til, at man ville vælge den radikale løsning at gøre det pågældende indgreb foretaget efter kvindens ønske og under forsvarlige former helt frit. Man veg tilbage herfor, og i debatten i dag har dette synspunkt ikke spillet nogen stor rolle.

Jeg tror heller ikke, at en sådan ordening stemmer med den almindelige opfattelse i den danske befolkning, men jeg vil dog minde om, at en så kendt jurist som professor Hurwitz i en kronik for et par år siden, tror jeg det var, ventilerede denne løsning som den mest rationelle i erkendelse af, hvor vanskeligt det er at lovgive på dette område.

Personlig har jeg i praksis haft flere sager af denne art, og jeg synes, det er en forbedring af loven, at der nu foreslås en så lempelig afgørelse som bøde eller hæfte for den kvinde, der har forbrudt sig. Men omend lovens straffebestemmelser er blevet meget lempelige, må vi alligevel være klar over, at en strafferetlig undersøgelse, selvom den ender med tiltalefrafald, kan være en meget stor belastning for den pågældende kvinde, og det gælder også nu, hvor forældelsesfristernes forkortelse betegner en lempelse.

For mig at se er mindretallets forslag altså udtryk for et ønske om at begrænse den efter loven i dag gældende adgang til legal svangerskabsafbrydelse. Jeg mener ikke, at en forbudsnorm af denne art vil indvirke synderligt på de kvinder, der befinder sig i denne situation, og derfor vil vi ved en sådan ordening få mulighed for flere

kriminelle aborter og dermed få flere straffesager. Det vil jeg ikke være med til, og jeg går derfor imod mindretallets ændringsforslag.

Forsåvidt angår ændringsforslagene nr. 3 og 4, kan jeg tiltræde, at der i disse særegne undtagelsestilfælde, hvor det er klart at både kvinde og barn går en krank skæbne i møde, gives mulighed for svangerskabsafbrydelse. Jeg slutter mig her til flertallets synspunkt.

Det samme gælder mit standpunkt vedrørende spørgsmålet om tidsfristerne. Jeg synes, at når vore lægelige eksperter har udtalt sig om fristernes forsvarlighed, må det betyde mere end mindretallets skøn, et skøn, som forøvrigt for mig at se er påvirket af dets almindelige indstilling til disse problemer.

Mindretallets ændringsforslag nr. 8 om, hvem der skal træffe afgørelsen i spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse, kunne jeg forsåvidt i princippet tiltræde, men da erfaringen viser, at praktiserende læger i det overvejende antal tilfælde henviser kvinderne til mødrehjælpen, og da jeg ikke nærer den mistillid, andre eventuelt måtte nære til mødrehjælpens arbejde, men kender mødrehjælpens fra min daglige virksomhed og påskønner dens arbejde, har jeg intet imod lovforslaget formulering.

Til de øvrige ændringsforslag har jeg ingen særlige bemærkninger. Mit standpunkt dertil er en konsekvens af den stilling, jeg i det hele taget har vedrørende de principielle spørgsmål, og jeg vil således slutte med at anbefale, at man stemmer mod mindretallets ændringsforslag og for flertallets.

Fibiger: Jeg skal ikke sige mange ord her, idet det ærede medlem fru Ellen Poulsen har givet udtryk for det, som også det ærede medlem hr. Kristen Amby og jeg føler i denne sag, men jeg ønsker dog at sige, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at ordføreren for det konservative folkeparti, det ærede medlem fru Erna Sørensen, altså ikke har kunnet tale på alles vegne i mit parti.

Vi er af den opfattelse, at det foreliggende lovforslag betyder en udvidelse af den lov, vi fik i 1937 og har levet under siden, og det vil vi ikke være med til. Det forekommer os, at man får en klar regel, når man